

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce	X. X., nar. X. státní příslušnost Arménská republika zast. JUDr. Petrem Vališem, advokátem
proti	sídlem Balbínova 1093/27, Praha 2
žalovanému	Policejní prezidium České republiky sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2022, č.j. PPR-8796-10/ČJ-2020-990115

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení sdělení Policejního prezidia České republiky ze dne 25. 11. 2022, č.j. PPR-8796-10/ČJ-2020-990115, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný na základě žalobcovy žádosti ze dne 24. 3. 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

poskytl pouze část požadovaných informací týkajících se zpracování osobních údajů a současně nevyhověl žádosti o odstranění osobních údajů z evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“) a údajů ze Schengenského informačního systému druhé generace (dále jen „SIS II“).

2. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že na žádost ze dne 24. 3. 2021 žalovaný původně reagoval sdělením ze dne 22. 4. 2021, č.j. PPR-8796-2/ČJ-2020-990115, které žalobce napadl žalobou. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 9. 2022, č.j. 17 A 55/2021-58, (dostupný, stejně jako ostatní citovaná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz), žalobu shledal důvodnou, sdělení zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil k dalšímu řízení. Proto žalovaný vydal nové, nyní žalobou napadené rozhodnutí ze dne 25. 11. 2022.
3. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl označen za nežádoucí osobu podle § 154 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byl zaevidován do ENO, a to ode dne 4. 1. 2019 do dne 4. 1. 2023. Žalovaný měl za splnění podmínky vyplývající z čl. 21 a čl. 24 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 (dále jen „nařízení č. 1987/2006“), a vzhledem k tomu byly vloženy osobní údaje žalobce rovněž do SIS II, a to do dne 4. 1. 2023. Na základě přezkumu ze dne 21. 12. 2022 bylo vedení záznamů žalobce v ENO a SIS II prodlouženo do dne 4. 1. 2024.
4. Žalovaný má dle odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, je nadále aktuální důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území ohrozit vnitřní bezpečnost státu a závažným způsobem narušit veřejný pořádek (existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu páčáním činnosti, která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob, resp. jejich života, zdraví a jejich majetku, a rovněž by mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem - např. styky s lidmi praktikujícími činnosti ohrožující bezpečnost státu). Současně má za trvalý i důvodné nebezpečí, že žalobce, označený za nežádoucí osobu, může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů na základě závazku vyplývajícího z mezinárodních smluv.
5. Část spisu obsahující informace o žalobci odůvodňující shora uvedený postup byla vedena na Ředitelství služby cizinecké policie jako utajovaná informace stupně utajení vyhrazené a byla vyloučena z nahlížení do spisu.

II.

Obsah žaloby

6. Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí pouze formalisticky reaguje na výtky soudu v rozsudku ze dne 23. 9. 2022 č.j. 17 A 55/2021-58 a nadále přebírá vady předchozích rozhodnutí, tedy zcela nedostatečně se vypořádává s odůvodněním stále intenzivnějšího zásahu do žalobcovy sféry. Napadené rozhodnutí je oproti předchozím rozhodnutím doplněno o tři odstavce, v prvním žalovaný zdůrazňuje, že přezkum provedl opakovaně, v druhém žalovaný zmiňuje, že přiměřenost posoudil důkladně, komplexně a individuálně. Mimo výše uvedených formulací však nic nenásvědčuje tomu, že by žalovaný skutečně provedl přezkum a posoudil přiměřenost v souladu se zákonnými požadavky a právními principy.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

7. V prvním z doplněných odstavců žalovaný specifikoval důvod zařazení do evidencí SIS II a ENO, ovšem natolik obecně, že by specifikace pokryla fakticky jakýkoli trestný čin. Žalobce namítá, že údajná hrozba z jeho strany neodpovídá jeho věku, že není v žádné z evropských zemí vyšetřován z jakéhokoli trestného činu, a to ani ve fázi příprav či pokusu, za celou dobu evidence v ENO a SIS II mu nebylo sděleno žádné obvinění. Žalobce byl opakovaným držitelem evropských víz, do Evropy běžně cestoval, i když v samotné České republice byl naposledy před více než 25 lety. Žádná jiná evropská země žádné obdobné nebezpečí u žalobce neshledala, ani po sdělení tohoto podezření nebylo přistoupeno k odebrání tehdy platných víz státem, který je vydal, tj. Řeckem. Žalobce dále namítl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, kdo důvody zařazení do evidence přezkoumával, zda žalovaný, nebo zadavatel. Odůvodnění nasvědčuje tomu, že žalovaný pouze přebíral tvrzení o existenci důvodů od zadavatele a k vlastní argumentaci nepřistoupil.
8. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že systém SIS II neobsahuje záznam podle čl. 26, 32, 34, 36 a 38 rozhodnutí Rady 2007/533/SV, kdy ovšem oproti předchozímu zrušenému rozhodnutí žalovaný do výčtu těchto článků zahrnul i čl. 38 rozhodnutí Rady 2007/533/SV, a tudíž vyjmenoval všechny relevantní články, a tím konstatoval, že systém neobsahuje žádný důvod pro evidenci v SIS II – i přes zmiňované nebezpečí ohrožení ani důvod dle čl. 36 rozhodnutí Rady 2007/533/SV.
9. Žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí nesplňuje základní požadavky vyžadované zákonem a soudní judikaturou, když místo individualizovaného a konkretizovaného odůvodnění uvádí pouze výčet zákonných ustanovení a zcela abstraktní a vzájemně si rozporující tvrzení. Není tak zřejmé ani to, jakým způsobem a jakou pečlivostí se žalovaný věnoval posuzování žádosti, když napadené rozhodnutí odpovídá svou formou spíše formalistickému oznámení doplněnému o fráze, že žalovaný skutečně postupoval pečlivě.
10. Žalobce dále namítl, že žalovaný zřejmě v žalobcově věci postupuje z preventivních důvodů, při tom opírá svůj postup o čl. 41 odst. 4 nařízení č. 1987/2006 a čl. 58 odst. 4 rozhodnutí Rady 2007/533/SV, tedy o *možnost neposkytnutí informace, je-li to nevyhnutelné pro výkon zákonného úkolu nebo z důvodu ochrany práv a svobod třetích stran*, aniž by dodržel požadavek na uplatnění jen v krajních a mimořádných případech a na individualizované odůvodnění.
11. Žalobce dále namítl, že žalovaný nedbal na přiměřenost zásahu do žalobcových práv, nezohlednil, že míra zásahu narůstá s dobou trvání zákazu, resp. s jeho opakovaným prodlužováním, nezabýval se aktuálností tvrzených důvodů nebo otázkou oslabování důvodů vlivem času. Neuvažil ani, zda údajné důvody skutečně dosahují intenzity pro evidenci v SIS II, respektive, zda není dostatečným opatřením pouze evidence na národní úrovni, neboť ne každá osoba vedená v ENO musí být automaticky zařazena do systému SIS II.
12. Ve třetím, posledním doplněném odstavci se žalovaný snažil vypořádat s žalobními námitkami uplatněnými ve věci vedené pod sp.zn. 17 A 55/2021 mířícími na neprověření informace, že žalobce byl držitelem dlouhodobého víza pro vstup do Schengenského prostoru uděleného Řeckem. Tato víza mu byla udělována opakovaně pro období od roku 2015 do roku 2021. Žalovaný byl na základě čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody před zařazením žalobce do SIS II povinen zahájit konzultační řízení s Řeckem a vyřešit, zda dojde k odejmutí víza státem, který ho vydal, nebo nikoli. Pokud by Řecko žalobci víza neodejmul, byl žalovaný oprávněn vložit záznam pouze do ENO a nikoli do SIS II. Jestliže se tato povinnost vztahuje na vložení záznamu do informačního systému SIS II, tím spíše se

užije i v případě prodloužení vedení této evidence. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, že existence Schengenského víza není důvodem pro zahájení konzultačního řízení dle čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody a že důvody pro evidenci údajů v SIS II pro svoji závažnost odůvodňují evidenci žalobce jak v ENO, tak v SIS II. Argumentaci žalovaného má žalobce za rozpornou s citovaným čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody, a má také za nesprávné, nadřazuje-li žalovaný tajné důvody nad jakákoli zákonná ustanovení. Nerespektování pravidel, která vylučují souběh dříve udělených víz a evidenci v SIS II, ve spojení s nevysvětlením důvodů této evidence, je nepřijatelným zásahem do práv žalobce.

13. Žalobce namítl, že žalovaný nedodržel postup uvedený v čl. 23 a 24 Úmluvy o provádění Schengenské dohody, respektive žalobci není známo, že by žalovaný dualitu mezi zákazem vstupu a platným vízem jakkoli řešil. I skutečnost, že žalobci bylo vízum udělováno opakovaně, a to v nedávné minulosti, je v hrubé disproporci s tvrzenými poznatky policejních orgánů České republiky, tedy země, kterou žalobce navštívil naposledy v roce 1996.
14. Žalobce dále upozornil na nastavení celé systematiky v procesu omezování vstupu cizinců do České republiky, potažmo celého Schengenského prostoru, kterou považuje za nepřiměřeně zasahující do práv cizinců. Zejména v situacích, kdy cizinec není informován o své evidenci v systémech nežádoucích osob a tuto skutečnost se tak dozvídá až při samotném pokusu o vstup, kdy na uskutečnění cesty mohou záviset významné ekonomické záležitosti cizince. Poté fakt, že prvotní obrana proti bezdůvodné evidenci je zajišťována prostřednictvím žádostí a sdělení, tedy nikoli v řádném správním řízení, jehož výsledkem by bylo rozhodnutí nikoli pouze v materiálním, ale též formálním smyslu, včetně poučení o možnosti opravných prostředků a lhůt pro jejich uplatnění. A dále skutečnost, že správní orgány mohou (opět bez informování cizince) opakovaně prodlužovat evidenci, tudíž sdělení, že evidence trvá do určitého data, je naprosto irrelevantní. Ačkoli je cizinci řečeno datum ukončení evidence, nezbyvá mu než po uvedeném datu opět absolvovat několikaměsíční proces za účelem potvrzení, že není záznam prodloužen. I tato nejistota vedla žalobce, jehož evidence je opakovaně prodlužována o rok, k přesvědčení, že nemá smysl již více čekat na uplynutí tvrzených termínů evidence, jelikož bez přezkumu soudem může docházet neustálému formalistickému prodlužování, a to bez skutečného důvodu.

III.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K předložení spisového materiálu uvedl, že část spisového materiálu je na Ředitelství služby cizinecké policie vedena jako utajovaná informace stupně utajení vyhrazené ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“).
16. Žalovaný dále uvedl, že v rámci procesu nového vyřízení žalobcovy žádosti v důsledku zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2022 č.j. 17 A 55/2021-58 provedl zadavatel požadavku opětovný přezkum v souladu s § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a zjistil, že důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území ohrozit vnitřní bezpečnost státu a závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je nadále aktuální. Současně trvá i důvodné nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

pořádek nebo ohrožit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů na základě závazku vyplývajícího z mezinárodních smluv. Vzhledem k tomu, že nebyly shledány důvody pro vyřazení osobních údajů žalobce, byly tyto v ENO a SIS II ponechány.

17. Ohledně důvodů vedení žalobce v ENO a SIS II žalovaný odkázal na § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z nějž mimo jiné vyplývá, že nemůže-li žalovaný sám přezkoumat důvody vedení cizince v evidencích, přezkoumá je k žádosti žalovaného ten, kdo uplatnil požadavek na označení cizince za nežádoucí osobu. Dle žalovaného důvody vyplývají z operativních poznatků, které jsou součástí utajené části spisového materiálu.
18. Žalobce byl dle žalovaného v napadeném rozhodnutí informován o zákonných důvodech označení za nežádoucí osobu a rovněž i o důvodech vedení záznamu v ENO a SIS II. Důvody zařazení žalobce do uvedených evidencí má žalovaný za natolik závažné, že nebylo k dané věci možné, s odkazem na ust. § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“) poskytnout bližší informace. Žalovaný přesto po komplexním a individuálním posouzení případu nutnost vedení záznamů žalobce v ENO a SIS II v napadeném rozhodnutí odůvodnil. Označení žalobce za nežádoucí osobu a vedení jeho osobních údajů v ENO a SIS II má žalovaný s odkazem na § 154 odst. 5 a odst. 6 zákona o pobytu cizinců za přiměřené k důvodům tohoto zařazení a jeho důsledkům. Žalovaný uvedl, že posoudil též přiměřenost dopadů tohoto postupu do soukromého a rodinného života žalobce, a to opakovaně. Další a opětovné přezkoumávání důvodů, které vedly k zařazení žalobce do ENO a SIS II, musely být z logiky věci učiněny vzhledem k jeho osobě v individuální rovině.
19. K žalobcově námitce, že žalovaný využívá oprávnění plynoucího z čl. 41 odst. 4 nařízení č. 1987/2006, který umožňuje možnost neposkytnout informace, je-li to nevyhnutelné pro výkon zákonného úkolu nebo z důvodu ochrany třetích stran, a nezabývá se důvodností vedení záznamu, žalovaný odkázal na dosud uvedené a zopakoval, že vedení záznamu žalobce v SIS II individuálně přezkoumal v souladu s podmínkami pro vedení záznamu vyplývajícími z čl. 21 a čl. 24 nařízení č. 1987/2006, vlastní důvody formuloval tak, aby neporušil zákon o ochraně utajovaných informací. Žalovaný pouze využil zákonného oprávnění plynoucího z § 28 odst. 2 písm. a) zákona o zpracování osobních údajů, a to nesdělil informace do té míry, do jaké jsou za určitých podmínek chráněny.
20. Žalovaný doplnil, že ke dni 7. 3. 2023 byl zahájen provoz modernizovaného Schengenského informačního systému, kdy v souvislosti s tímto nabyly účinnosti nové právní předpisy, a vedení záznamu žalobce v SIS II bylo přezkoumáno podle aktuální právní úpravy. Přezkumem bylo zjištěno, že žalobcův případ splňuje podmínky pro vedení záznamu v SIS II stanovené nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 (dále jen „nařízení č. 2018/1861“), jelikož je dostatečně přiměřený, relevantní a závažný. Žalovaný upřesnil, že žalobce byl označen za nežádoucí osobu podle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tudíž s ním nebylo ani v této souvislosti vedeno žádné správní, trestní či jiné řízení, jak žalobce upozorňuje. Důvody vedení žalobce jakožto nežádoucí osoby a s tím související záznamy v ENO a SIS II byly důkladně a opakovaně přezkoumávány, což vylučuje žalobcovo tvrzení, že k označení jeho osoby za nežádoucí došlo na základě omylu, úřední chyby či jiné obdobné skutečnosti. Veškeré důvody, které vedly k označení žalobce za nežádoucí osobu, jsou součástí utajované části spisového materiálu.
21. K žalobcově tvrzení, že postup žalovaného vyvolává pochybnosti, když k osobě žalobce není v SIS II veden záznam podle čl. 36 rozhodnutí Rady 2007/533/SV, žalovaný upozornil, že v

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

případě záznamu vedeného podle čl. 36 rozhodnutí Rady 2007/533/SV jde o záznam o osobách a věcech, pořízený pro účely skryté nebo zvláštní kontroly. Jedná se o zcela jiný druh záznamu, než jakým je záznam podle čl. 24 nařízení č. 1987/2006, resp. čl. 24 nařízení č. 2018/1861, jehož účelem je odepření vstupu a pobytu na území členských států schengenského prostoru.

22. K žalobní námitce, že žalovaný rozhodl o prodloužení záznamu v SIS II, ačkoli je žalobce platným držitelem schengenského víza, žalovaný s odkazem na zrušující rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 17 A 55/2021-58 citoval, jak se v napadeném rozhodnutí s vypořádáním námitkou týkající se schengenského víza vydaného žalobci Řeckou republikou, a měl za to, že splnil požadavek soudu vyplývající z rozsudku. Žalovaný vysvětlil, že původně měl v rámci komunikace s Řeckou republikou za to, že řecká strana zahájí konzultační řízení, avšak po prostudování spisového materiálu zjistil, že v případě předmětného řeckého víza vydaného žalobci se jednalo nikoliv o dlouhodobé národní vízum, nýbrž o krátkodobé schengenské vízum typu C (do 90 dnů). Samotná existence tohoto typu schengenského víza není důvodem k zahájení konzultačního řízení podle čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody, a ani podle aktuální právní úpravy Schengenského informačního systému. Nadto je námitka nerelevantní, jelikož předmětné vízum již pozbylo platnosti.
23. K procesu vyřízení žalobcovy žádosti žalovaný mimo jiné ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím byla žalobci poskytnuta informace, že v SIS II je k jeho osobě veden záznam podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006, který byl vložen příslušnými orgány České republiky, a nadto mu byla poskytnuta informace, že v SIS II není evidován k jeho osobě žádný záznam vložený v souladu s rozhodnutím Rady 2007/533/SV, přičemž byly uvedeny příslušné články rozhodnutí, podle nichž se do SIS II vkládaly záznamy, a mezi něž patřil i čl. 38 (záznam k hledané věci), který, jak poukazuje žalobce, v minulém rozhodnutí žalovaného uveden nebyl. Uvedené nicméně nemělo vliv na obsah a validitu informací poskytnutých žalobci napadeným rozhodnutím. Informace o záznamech byla poskytnuta nad rámec požadovaného, kdy byl pouze pro úplnost vyjádřen výčet dalších možných záznamů.

IV.

Replika žalobce

24. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž setrval na žalobních námitkách a rozvedl žalobní argumentaci. Uvedl, že z napadeného rozhodnutí není seznatelné, že tvrzení žalovaného o náležitém posouzení či opakovaném individualizovaném přezkumu je skutečně pravdivé. Naopak, v napadeném rozhodnutí žádné individuální důvody uvedeny nejsou. Některá tvrzení jsou rovněž protichůdná, například když žalovaný na jedné straně uvádí, že důvody pro zařazení žalobce do evidencí jsou utajené, na druhé straně uvádí, že důvody žalobci sdělil.
25. Žalobce má za to, že alespoň některé listiny, minimálně ty, jejichž původcem není žalovaný, ale jiná osoba či správní orgán, by měly být soudem provedeny k důkazům. Žalobce dále požádal soud o nahlédnutí do utajované části spisu v rozsahu, který by neohrozil cíle chráněné ust. § 45 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jde mu zejména o dokumenty či pasáže obsahující procesně právní skutečnosti dokládající nebo vyvracející tvrzení žalovaného, jako např. evidence prováděných opětovných kontrol či doklad o tom, že žalovaný při posuzování

refletoval délku vedení žalobce v evidenci, jak uvádí, nebo že postupoval při posuzování závažnosti ohrožení a následků evidence žalobce v souladu s testem proporcionality.

26. Žalobce dále nesouhlasil s argumentací žalovaného o krátkodobosti víz udělovaných Řeckou republikou. Dle žalobce je v rámci schengenského prostoru uplatňována zásada rovnocennosti povolení k pobytu a krátkodobého víza. Definice povolení k pobytu uvedená v Úmluvě o provádění Schengenské dohody zahrnuje rovněž i krátkodobé vízum. Skutečnost, že novelizované znění čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody obsahuje třetí odstavec rozšiřující použitelnost i na dlouhodobá víza, je daná tím, že cílem novely bylo rozšíření rovnocennosti povolení k pobytu a krátkodobých víz i na víza dlouhodobá. Skutečnost, že pojem „pobyt“ zahrnuje i krátkodobé vízum, dokládá např. i čl. 5 Úmluvy o provádění Schengenské dohody, který zmiňuje „pobyt, který netrvá déle než 3 měsíce“ nebo též např. čl. 18 Úmluvy o provádění Schengenské dohody. Žalovaný tedy měl postupovat podle čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody, který vylučuje současný souběh platného povolení k pobytu (víza) a vedení v evidenci SIS II. Konzultační řízení pak měl zahájit žalovaný a nikoli řecká strana, jak argumentuje žalovaný. Žalobce odmítl i argument, že platnost víz již žalobci zanikla. Žalobce totiž žádal o výmaz z evropské evidence ještě v době platných víz.
27. Žalobce podotkl, že i s ohledem na tvrzenou závažnost skutečností a neustálé prodlužování je s podivem, že žalobci dosud nebylo žádným orgánem žádného státu sděleno obvinění z trestného činu, minimálně ve fázi přípravy. Obviněné osoby mají alespoň elementární prostředky pro obranu a instituty bránící orgánům činným v trestním řízení uplatňovat absolutně nekontrolovaně výkon státní moci, jako například lhůty. V předmětném řízení je relevantní pouze desetiletá doba s počátkem běhu po uplynutí lhůty, po kterou je v evidenci aktivně zařazen. Vzhledem k tomu, že žalovaný již přibližně pět let opakovaně prodlužuje tuto lhůtu o jeden rok, je existence dané desetileté doby marginální.

V.

Posouzení žaloby

28. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
29. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
30. Podle § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.
31. Podle čl. 1 odst. 2 nařízení č. 1987/2006 je účelem SIS II zajistit v souladu s tímto nařízením na územích členských států vysokou úroveň bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti, a uplatňovat ustanovení Hlavy IV části třetí Smlouvy o ES, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému.
32. Podle čl. 21 nařízení č. 1987/2006 členský stát před porízením záznamu ověří, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro vložení do SIS II.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

33. Podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 se údaje týkající se státních příslušníků třetích zemí, o kterých byl pořízen záznam pro účely odeprání vstupu nebo pobytu, vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatého příslušnými správními orgány nebo soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů. Odvolání proti těmto rozhodnutím se podávají v souladu s vnitrostátními právními předpisy.
34. Podle čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006 se záznam vloží, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na tom, že přítomnost státního příslušníka třetí země na území členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu.
35. Podle čl. 29 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 se záznamy vložené do SIS II podle tohoto nařízení uchovávají pouze po dobu nezbytnou pro splnění účelů, pro které byly vloženy. Podle čl. 29 odst. 2 citovaného nařízení do tří let od vložení takového záznamu do SIS II přezkoumá členský stát, který záznam pořídil, nutnost jej zachovat.
36. Podle čl. 41 odst. 5 nařízení č. 1987/2006 má každý právo na opravu věcně nepřesných údajů nebo výmaz protiprávně uchovávaných údajů, které se jej týkají.
37. Podle čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady 2007/533/SV má každý právo na opravu věcně nepřesných údajů nebo výmaz protiprávně uchovávaných údajů, které se jej týkají.
38. Podle § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
39. Podle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
40. Podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.
41. Podle § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie při výkonu působnosti podle tohoto zákona provozuje informační systém cizinců, v němž se mj. o cizinci vedou údaje o důvodu zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území (viz písm. b) bod 7. tohoto ustanovení).
42. Podle § 84 odst. 1 zákona o Policii ČR policie v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o odstraňování kontrol na společných hranicích a s nimi souvisejících předpisů Evropské unie provádí zpracování informací včetně osobních údajů v Schengenském informačním systému.
43. Podle § 84 odst. 2 citovaného zákona policejní prezidium provozuje národní součást Schengenského informačního systému a plní úkoly orgánu centrálně odpovědného za

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

národní součást Schengenského informačního systému a úkoly orgánu zajišťujícího výměnu doplňujících informací k záznamům v Schengenském informačním systému.

44. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
45. Úvodem soud stručně shrnuje, že nemá pochyb, že sdělení žalovaného je rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č.j. 1 Aps 15/2013-33, shodně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2016, č. j. 8 As 37/2016-31, ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9 Azs 49/2018-50 a ze dne 6. 5. 2020, č.j. 1 Azs 475/2019- 82), neboť dle ustálené judikatury je třeba sdělení žalovaného k žádosti o výmaz osobních údajů z ENO a údajů ze SIS II považovat za rozhodnutí správního orgánu v materiálním smyslu, proti němuž lze přímo brojit žalobou u správního soudu, aniž by bylo třeba předtím marně vyčerpat jiné prostředky ochrany.
46. Jak uvedli oba účastníci řízení, i o sdělení k žalobcově žádosti ze dne 24. 3. 2021 již Městský soud v Praze rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 23. 9. 2022 č.j. 17 A 55/2021-58, kterým předchozí sdělení žalovaného zrušil, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj nebylo seznatelné, proč je žalobce evidován jako nežádoucí osoba v ENO a SIS II.
47. Při posouzení, zda odůvodnění nově vydaného sdělení (napadeného rozhodnutí) vyhovuje závaznému právnímu názoru soudu, soud vycházel m.j. i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2022, č.j. 7 As 171/2022-24, kterým Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce proti zamítavému rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2022, č.j. 8 A 11/2020-82. Ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 7. 3. 2023, IV. ÚS 255/23, ve kterém uvedl: „*Je-li žádost o výmaz osobních údajů stěžovatele ze systémů ENO a SIS II zamítnuta z důvodu, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty, tak stanoviska bezpečnostních sborů, která si k žádosti vyžaduje rozhodující orgán a která podléhají utajení, se nestávají součástí spisu a žadatel není seznámen s jejich obsahem. Popsaná právní úprava a praxe zákona č. 326/1999 Sb. není neústavní, protože představuje rozumný kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a mezi bezpečnostními zájmy státu na straně druhé [viz obdobně k problematice státního občanství náleze ze dne 11. 10. 2016 sp. zn. Pl. ÚS 5/16 (N 186/83 SbNU 43; 393/2016 Sb.)], zejména bod 61 jeho odůvodnění.*“ S ohledem na výše uvedené vycházel Městský soud v Praze také z nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, zn. III. ÚS 22/20, ve kterém Ústavní soud uvedl: „*Ústavní soud nepopírá, že v případě zjištění některého z důvodů, obsažených v ustanovení § 13 odst. 2 zákona o státním občanství, skutečně nelze žadateli státní občanství udělit a v odůvodnění rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (§ 22 odst. 3 cit. zákona).*“ Soud má za to, že tyto závěry jsou aplikovatelné i na tuto věc.
48. Rozhodující šestý senát Městského soudu v Praze se v plném složení s obsahem utajované části spisu, která byla soudem příslušně zabezpečena, seznámil dne 11. 4. 2024. Soud poté, co utajované informace přezkoumal, shledal, že v dané věci je důvod vést tyto informace odděleně od zbytku správního spisu, a že nad právem účastníka se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim převažuje zájem na jejich utajení ve smyslu ust. § 28 odst. 2 písm. a) zákona zpracování osobních údajů. Soud proto neumožnil žalobci do utajované části spisu nahlédnout, jak žalobce v průběhu soudního řízení požadoval. Soud dospěl k závěru, že není možné tyto utajované informace zpřístupnit ani v přiměřené podobě (např. v určité části, jak

navrhl žalobce). Soud konstatuje, že postupoval v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 25. 2. 2010 č.j. 1 As 83/2009-60 uvedl, že *„pokud by vůbec nebylo možné poskytnout žalobci přístup k utajovaným informacím byť v určité omezené formě, není soud vázán žalobními body a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými. Takto široce pojímanou soudní ochranu účastníka bezpečnostního řízení považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné vyvážení určitých omezení práva na spravedlivý proces, které účastník řízení musí strpět, jež jsou ale zároveň takovému typu řízení nutně vlastní a ústavně akceptovatelná.“* Dle soudu jsou tyto závěry plně aplikovatelné i na tento druh řízení.

49. Městský soud po takovém přezkumu shledal, že v oddělené části spisu jsou uvedeny skutečnosti odůvodňující závěr, že se u žalobce jedná o osobu, jejíž přítomnost na území České republiky může představovat ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, přičemž tyto skutečnosti mají přesah i do ostatních států schengenského prostoru. Informace obsažené v utajované části správního spisu jsou z hlediska požadavků na přesvědčivost, přesnost a věrohodnost pro účely tohoto správního řízení dostačující. Žalobce tedy může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, a soud shledává důvod pro zařazení a vedení žalobce v ENO a SIS II ve smyslu ust. § 154 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006. Soud jen zdůrazňuje, že podle těchto ustanovení tyto skutečnosti nemusí prokazovat nebo odůvodňovat, že žalobce již veřejný pořádek narušil nebo ohrozil. Postačí pouze, že by se tak, vzhledem k těmto skutečnostem, mohlo stát. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že s žalobcem nebylo či není vedeno žádné trestní řízení, neboť pouze na základě této skutečnosti nelze uzavřít, že by žalobce nepředstavoval riziko pro ohrožení veřejného pořádku nebo ohrožení bezpečnosti (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2023, č. j. 2 Azs 229/2023-35).
50. Městský soud hodnotil napadené rozhodnutí s ohledem na skutečnosti uvedené v utajované i v neutajované části správního spisu a dospěl k závěru, že žalovaný závaznému právnímu názoru soudu v rozsudku ze dne 23. 9. 2022 č.j. 17 A 55/2021-58 vyhověl. V napadeném rozhodnutí, kromě obecných odkazů na právní předpisy, jsou nyní již pro věc dostatečně individualizovány důvody, které vedly k zařazení žalobce do příslušných evidencí a trvání těchto důvodů, a to v rozsahu, který na jedné straně umožňuje žalobci proti takovým důvodům brojit, na druhé straně respektuje legitimní zájem státu na utajení informací, které slouží policii k plnění jejích úkolů. V odůvodnění je konkrétně ve vztahu k žalobci uvedeno, že *„existuje důvodné nebezpečí, že byste mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu páchaním činnosti, která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob, respektive jejich života, zdraví a majetku, dále prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana. Rovněž byste mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem, např. styky s lidmi, provádějícími činnosti ohrožující bezpečnost státu.“*
51. Podle názoru soudu, při nutnosti zachovat povinnosti, které při odůvodňování rozhodnutí žalovanému plynou z toho, že vychází z utajovaných skutečností, je z rozhodnutí patrné, že žalovaný uvedl dostatečné důvody, které se k žalobci vztahují a které mu umožňují využít obranu proti takovým důvodům v rámci využití právních prostředků. Ve sdělení je dostatečně konkretizováno jednání, které může budít zmíněnou obavu při pobytu žalobce na území, toto jednání je vztaheno k žalobci a z jeho popisu je patrné, jaká je podstata těchto skutečností.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

52. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tuto soud důvodnou také neshledal. Obecně je nutno přitom zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Takovou překážku však soud neshledal.
53. Žalobce požaduje detailní a individualizované odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti připomíná, že předmětem žádosti o sdělení rozsahu zpracování osobních údajů, případně doprovázené žádostí o výmaz těchto údajů, není a ani nemůže být dokazování pravdivosti každého údaje k osobě žadatele existujícího v databázích žalovaného (srov.: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2022 č.j. 7 As 171/2022-24). Žalobce má omezený přístup k určitým utajovaným skutečnostem, a proto je logické, že jejich specifické hodnocení v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje. Detailnější odůvodnění by paradoxně mohlo vést k odtajnění skutečností označených za utajované. Absence je pak suplována plným přístupem soudu a přezkumu všech utajovaných skutečností, na kterých žalovaný napadené rozhodnutí založil (srov. rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 3. 2016, č.j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, ve kterém odkázal na předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č.j. 9 As 9/2010-94 a na něj navazující rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 11. 2015, *Regner proti České republice*, stížnost č. 35289/11, jímž byl přístup Nejvyššího správního soudu aprobován, stejně jako v následném rozsudku velkého senátu ESLP v téže věci ze dne 19. 9. 2017). Obdobně v kontextu rozhodování v rámci práva Unie, srov. kupř. rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 4. června 2013 ve věci *ZZ proti Secretary of State for the Home Department*, věc C-300/11, body 54 an., kde Soudní dvůr EU rovněž akceptoval, že v soudním i správním řízení může být nezbytné nesdělít dotčené osobě určité informace především s ohledem na ochranu veřejné bezpečnosti a další naléhavé veřejné zájmy. Městský soud v Praze je přesvědčen, že žalovaný postupoval s odkazovanou judikaturou vysokých soudů v souladu, a s ohledem na uvedené uzavírá, že žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil zcela dostatečně.
54. Žalobce dále požaduje splnění zákonného požadavku přiměřenosti mezi důvodem pro zařazení žalobce do předmětných evidencí a důsledky tohoto zařazení. Z napadeného rozhodnutí je ale patrné, že žalovaný posouzení přiměřenosti provedl, přičemž vycházel z požadavků zadavatele, který poskytl poznatky představující důvody pro zařazení žalobce do uvedených evidencí v utajované části spisového materiálu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný posouzením přiměřenosti mezi důvody zařazení a důsledky zařazení zabýval, když za převažující nad zájmy žalobce považoval skutečnost, že by žalobce mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích schengenského prostoru závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů. Jak již soud výše uvedl, žalovaný sdělil, s ohledem na to, že vycházel z utajovaných informací, které není možné zveřejnit, dostatečně konkrétní důvody pro zařazení žalobce do obou systémů evidence, i dostatečně konkrétní důsledky, které z jednání žalobce plynou. Tyto důsledky jsou popsány v různých částech napadeného rozhodnutí, ve kterých žalovaný odůvodňuje, proč není možné údaje žalobce z uvedených evidencí vymazat. Takto provedené posouzení přiměřenosti soud považuje za zcela dostatečné.

55. K žalobní námitce, dle níž z napadeného rozhodnutí není patrné, kdo vlastně důvody zařazení do evidence přezkoumával - zda žalovaný, nebo zadavatel, městský soud nejprve odkazuje na ust. § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které při splnění určitých tam uvedených podmínek umožňuje provést přezkum důvodnosti zařazení osoby do evidence nejen policií, ale též tím, kdo uplatnil požadavek na označení cizince za nežádoucí osobu. Z napadeného rozhodnutí (viz str. 3) dle názoru městského soudu vyplývá, že v posuzované věci byl přezkum důvodů proveden zadavatelem požadavku dle odkazovaného ust. § 155 odst. 1 poslední věta zákona o pobytu cizinců, a následně byl žalovaným proveden přezkum přiměřenosti důvodů ve smyslu ust. § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Takový postup soud shledává souladný se zákonem.
56. K žalobní námitce týkající se záznamu dle příslušných článků rozhodnutí Rady 2007/533/SV soud shodně s žalovaným konstatuje, že informace, že v SIS II není evidován k jeho osobě žádný záznam vložený v souladu s rozhodnutím Rady 2007/533/SV, nemá vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Předmětem řízení je v posuzované věci zejména důvodnost zpracovávání žalobcových osobních údajů žalovaným základě ust. § 154 zákona o pobytu cizinců, respektive zároveň čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006. S touto otázkou se jak co do důvodnosti, tak co do přiměřenosti následků žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal dostačujícím způsobem, když z jeho odůvodnění lze ve spojení s poznatky získanými z utajovaných informací seznat, že zákonné požadavky pro zpracovávání osobních údajů žalobce a jeho zahrnutí do obou příslušných evidencí byly dány. Námitka proto není důvodná.
57. K žalobní námitce, dle níž žalovaný neuvážil, zda údajné důvody skutečně dosahují intenzity pro evidenci v SIS II, neboť ne každá osoba vedená v ENO musí být automaticky zařazena do systému SIS II, městský soud konstatuje, že z utajované části spisu je patrné, že důvodem pro zápis žalobce do obou evidencí bylo natolik závažné jednání žalobce, v důsledku kterého existuje důvodné nebezpečí ohrožení zájmů popsanych v napadeném rozhodnutí. Tyto důvody proto obstojí pro zařazení žalobce do evidence SIS II, a tudíž musí obstát i pro jeho zařazení do evidence ENO, ke kterému není zapotřebí tak kvalifikovaná argumentace jako k zařazení do SIS II. Ač není v napadeném rozhodnutí přímo rozděleno, které důvody vedou k zařazení do evidence ENO a které do evidence SIS II, považuje soud za podstatné, aby ve sdělení uvedené důvody obstály jako celek, což bylo v napadeném rozhodnutí splněno. Ani tato žalobní námitka tedy není důvodná.
58. K žalobní námitce, v níž žalovaný nesouhlasí s žalovaným ohledně důsledků souběhu platného Schengenského víza vydaného Řeckou republikou a evidencí žalobce v ENO a SIS II, městský soud považuje za rozhodující okolnost, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí již příslušné vízum pozbylo pro žalobce platnosti, čímž vznesená námitka pozbyla jakékoli relevance. Pro rozhodování správního orgánu o žádosti je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání jeho rozhodnutí, nikoli skutkový a právní stav ke dni podání žádosti, jak oponuje žalobce. Vyplývá to ze samotné povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost.
59. Nad rámec soud k žalobní námitce nejprve poznamenává, že čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody byl zrušen článkem 64 nařízení č. 2018/1861, které předmětný čl. 25 nahradilo články 27 až 30 téhož nařízení, nicméně až ke dni 7. 3. 2023 (v souladu s jeho čl.

66 odst. 2 a 5). V době vydání napadeného rozhodnutí žalovaným tedy byl čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody ještě účinný.

60. Účelem čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody je vyhnout se stavu, kdy by byl státní příslušník třetí země držitelem platného povolení k pobytu vydaného jedním členským státem a zároveň by měl záznam za účelem odepření vstupu v SIS II. Z dikce čl. 25 Úmluvy je zjevné, že se vztahuje na případy povolení k pobytu, nikoli tedy na případy povolení vstupu na území na základě krátkodobého víza. Na žalobcův případ, kdy mu bylo uděleno krátkodobé schengenské vízum typu C (do 90 dnů), proto zmíněný čl. 25 Úmluvy o provádění Schengenské dohody nedopadá. Městský soud se neztotožňuje s právním názorem žalobce, že čl. 25 Úmluvy přisuzuje povolení k pobytu a krátkodobým vízům rovnocenný právní režim; takový závěr z článku ani z kontextu Úmluvy jako celku neplyne a soud jej neshledává ani optikou čl. 5 a 18, kterými žalobce argumentuje.
61. Soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce brojící proti nastavení celé systematiky v procesu omezování vstupu cizinců do České republiky, neboť se nejedná o námitku, která by cílila na nezákonnost napadeného rozhodnutí jako takového. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v zákonném rámci žalobcem kritizovaného systému, zde v rámci předpisů o zpracování osobních údajů a nakládání s nimi. Pouze v těchto mantinelech je soud oprávněn napadené rozhodnutí posoudit.
62. Městský soud v Praze s přihlédnutím ke všemu uvedenému uzavírá, že žalovaný závazný právní názor z předchozího zrušujícího rozsudku dodržel, uvedl důvody pro zařazení a setrvání informací v příslušných evidencích, a to v tom rozsahu, který respektuje nutnost utajení konkrétních informací, které by mohly ohrozit plnění úkolů policie a bezpečnost státu. Uvedené důvody jsou vymezeny jednáním, kterého by se žalobce mohl na území dopustit, přičemž takto uvedené důvody odpovídají informacím v utajené části správního spisu.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

63. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žalobu důvodnou, v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
64. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. dle úspěchu ve věci. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, však nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. dubna 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.